

[Jørgen Estrup]

opgaver, som må stå først i rækken – før nybyggeriet, hvad enten det hedder almenyttigt, andels- eller ejerboligbyggeri.

Disse eksempler illustrerer, at det, der er til diskussion, ikke er, hvorvidt vi skal foretage ændringer i boligpolitikken eller fortsætte som hidtil; det lader sig simpelt hen ikke gøre at fortsætte som hidtil. Den opgave, som det danske samfund og Folketinget står over for, drejer sig om at rette op på 50 års regulering, 50 år, hvor kontakten til markedsmekanismen næsten blev tabt af syne. Den opgave er ikke meget forskellig fra, hvad man i dag – ganske vist for en hel økonomi – står over for i en række østeuropæiske lande, og dér er vi jo ikke i tvivl om, at det er en helt nødvendig ændring af hensyn til samfundsøkonomien og sågar også af hensyn til den enkelte forbruger.

Vi hilser en sådan udvikling velkommen. Ændringerne vil tage tid og skal tage tid. Boligen er forankringen for den enkelte families liv. En boligpolitik, som skaber utryghed, har forfejlet sit mål. Derfor skal ændringerne planlægges omhyggeligt, gennemføres over en lang tilpasningsperiode og først og fremmest være bakket op af politisk stabilitet. Uden en sådan stabilitet er der heller ikke tryghed om boligforholdene.

De mekanismer, vi har med at gøre, er både drilske og indviklede. Når vi begrænser boligsubsidierne for at få huslejerne bedre i overensstemmelse med de faktiske omkostninger, sparer vi umiddelbart nogle offentlige udgifter. Men når huslejerne skal betales, sker det jo for en stor del over en anden offentlig kasse i Boligministeriet eller kommunerne, nemlig den individuelle boligstøtte, og så er vi stort set lige vidt. Nissen flytter altså med. Jamen skal vi så ikke »bare« begrænse boligstøtten? Jo da, så får vi aflastet Boligministeriet og kan i stedet præsentere Socialministeriet for regningen gennem øgede bistandsudgifter.

Hvis man vil løse problemerne, må man også klare denne kædereaktion. Vi må have fjernet nissen flytter med-effekten, og det gøres ikke uden videre på en socialt afbalanceret måde. Dette problem egner sig ikke til snuptagsløsninger i en sen natte-tid før tredje behandling af finansloven.

Boligpolitikken kan i det hele taget ikke lægges om gennem snævre, kortsigtede aftaler uden sammenhæng med den langsigtede øko-

nomiske politik. En indkomstpolitisk løsning til styrkelse af konkurrenceevnen i de kommende år er utænkelig, hvis der ikke er tillid til, at boligudgifterne ligger i faste rammer. Derfor er det Folketingets opgave at sikre, at der på én gang sker omlægning af boligpolitikken og gives sikkerhed for de kommende års udvikling. Det lykkes kun i et bredt samarbejde.

Derfor forekommer det mig positivt, at vi kan konstatere – også på grundlag af redegørelsen – at der siden debatten den 6. april 1989 faktisk har været et tæt samarbejde om det almenyttige byggeris anskaffelsesudgifter mellem ministeriet, Boligselskabernes Landsforening og Kommunernes Landsforening. Det viser noget om samarbejdsviljen.

På samme måde opfatter jeg afsnittet om boligpolitik i det socialdemokratiske beslutningsforslag B 13 om forhandlet indkomstpolitik, der jo er hovedforslaget i den gruppe på fire forslag, som udmønter S-planen. Når man går de enkelte punkter i den dér skitserede boligpolitik igennem, viser der sig adskillige punkter, hvor der er sammenfald med den foreliggende redegørelse.

Endelig vil jeg nævne, at flere af os netop har fået et brev i hånden, som i dag er sendt til boligministeren fra Kommunernes Landsforening, hvori der foreslås et samlet udvalgsarbejde om boligpolitikken. Kommunernes Landsforening skriver i brevet:

»Det er derfor Landsforeningens vurdering, at der med udgangspunkt i regeringens boligpolitiske redegørelse og de problemstillinger, der i dag findes på boligmarkedet, er behov for en sammenhængende gennemgang af problemerne på boligmarkedet.«

Denne vurdering kan jeg helt tilslutte mig. Jeg synes, at dette som andre ting er tegn på god vilje til at finde løsninger, og det er regeringens og Folketingets ansvar at benytte sig af denne imødekommenhed.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det var en interessant konstatering, hr. Jørgen Estrup kom med, da han sagde, at det drejede sig om at afvikle 50 års regulering. Det er jeg jo helt enig med hr. Jørgen Estrup i. Derfor virker det lidt paradoksalt på mig, at når man tænker tilbage på begyndelsen af 1970'erne, prøvede Det Radikale Venstre faktisk at afvikle